

ΑΤΥΧΗΣ ΣΕΡΕΝΑΤΑ

[ε ἰ κ ῶ ν]

— Σὸλ! . . . λυτήσω ἄσπλαχνη τὸν ἔρωτά μου!

— Ντό! τὰ βάσανά μου!

« Ἄ! μ' αὐτὸ κατήντησεν ἀνυπόφορο πλέον! . . . κάθε βράδυ . . . κάθε βράδυ τὸ ἐπῆρε σειρά! » ἐκραύγασεν ἀγριωπός, ἐν μεγίστη παραφορᾷ ὁ κυρ-Νικόλας καὶ ἐτινάχθη κάτω τῆς κλίνης του. Νὰ μὴ μπορῆς, κύριε, νὰ κλείσης μάτι ἐξ αἰτίας ἐνὸς παληομπαρμπέρη, ποῦ τοῦ ἐμπῆκε νὰ ξεμουαλίση, σώνει καὶ καλά, ὄλαις τῆς δούλες τῆς γειτονιάς! Καὶ ἡ ἀστυνομία ἀγρὸν ἠγόρασεν. Εἶνε τετάρτη βραδυὰ ἀπόψε . . . Ἄλλὰ βέβαια ἐπὶ Τρικούπη αὐτὰ καὶ χειρότερα θάχουμε!

Οὕτω ἐμονολόγει ὁ κυρ-Νικόλας, περιπατῶν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλον ἄκρον τοῦ κοιτῶνος καὶ κινῶν σπασμωδικῶς τὰς χεῖράς του. Μὲ τὸν ποδῆρη αὐτοῦ νυκτερινὸν χιτῶνα καὶ τὴν ἀτάκτως ἐρριμμένην μιζοπόλιον κόμην του, ὁμοίαζε ὑπὸ τὸ τρεμοσδύνον φῶς τῆς κανδήλας πρὸς φάσμα νεκροταφείου, ὡς ὑποθέτω, διότι εὐτυχῶς ἢ δυστυχῶς οὐδέποτε εἶδα τοιοῦτον διὰ νὰ γνωρίζω τὸ σχῆμά του.

Ἐξω ἡ σελήνη ἐμεσουράνει ἐν τῷ στερεώματι. Ἐν τῇ ὁδῷ, ἀκριβῶς ὑπὸ τὰ παράθυρα τοῦ κυρ-Νικόλα, ἴσταντο ὁ κουρεὺς Τάσης Εὐαγγελινὸς μετὰ τοῦ φίλου του Νίκου Μαρούδη ταράσσοντες τὴν σιγὴν τῆς γαληνιαίας θερινῆς νυκτὸς διὰ τῶν ἐρωτικῶν στόνων τοῦ ἄσματος των. Ἐτόνιζον σπα-

ρακτικᾶς δυσφείας, τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης, ἐκλιπαροῦν-
τες τὸν ἔρωτα τοῦ ἀκάμπτου ἀντικειμένου τῆς λατρείας των
— τῆς ροδοπαρείου Χρηστίνης, ὑπηρετρίας τοῦ κυρ-Νικόλα
Καλούπη, μεσήλικος ἐμπόρου ὑφασμάτων καὶ ἐν χρεΐῃ πρὸ
πολλοῦ διατελοῦντος, ὅστις, ὡς ἔλεγον αἱ κακαὶ γλῶσσαι, εἶχε
πάντοτε — ἐκ συμπτώσεως ἀναμφιβόλως — εὐειδεῖς θερα-
παινίδας . . .

Πρὸ τινος καιροῦ εἶχεν ὀσφρανθῆ ὅτι ὁ ἀπέναντι κουρέυς
διωργάνιζεν ἀκροβολισμοὺς τινὰς κατὰ τῆς καρδίας τῆς Χρι-
στίνης, τοῦ τύπου τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς τιμιότη-
τος, ὡς ἔλεγεν ὁ κυρ-Νικόλας. Αἱ συχναὶ περιδιαβάσεις τοῦ
κουρέως ἐπὶ τοῦ ἔναντι λιθοστρώτου καὶ αἱ ἐπίμονοι προσηλώ-
σεις τῶν βλεμμάτων του ἐπὶ τῶν παραθύρων τῆς οἰκίας του
τῶ εἶχον ταραξεί τὴν οἰκιακὴν εἰρήνην — κατὰ τὴν φράσιν
του. Διετέλει εἰς διηνεκὴ ἀνησυχίαν, ἥτις τὸν ἠνάγκαζε
νὰ ἐπιχειρῆ πολλάκις τῆς ἡμέρας ἀπρόοπτος ἐπισκέψεις ἐκ
τοῦ καταστήματός του εἰς τὸν οἶκον, μὲ τὸν σκοπὸν ὅπως
συλλάβῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ . . . πᾶν ἄτοπον, ὅπερ ἠδύνατο νὰ συμ-
βῆ ἐν αὐτῷ. Τίς οἶδεν . . .

Εὐτυχῶς οὐδὲν τοιοῦτον ἀνεκάλυψε καὶ οὕτω ἡ διαταρα-
χθεῖσα καρδιά του ἤρχισε νὰ ἀποκτᾷ τὴν προτέραν γαλήνην.
Ὀλίγον κατ' ὀλίγον οἱ φόβοι του διεσκεδάσθησαν. Ἡ ἡσυχία
του ὅμως αὕτη εἶμαρτο νὰ μὴ διαρκέσῃ ἐπὶ πολὺ καθόσον μίαν
νύκτα πρὸ τετραήμερου, ἐνῶ μακαρίως ἐκοιμᾶτο, ἤκουσεπε-
ριπαθεῖς στόνους κιθάρας καὶ ἐρωτικὰ ἄσματα. Τὸ δὲ χειρό-
τερον ἦτο ὅτι ἡ πατινάδα δὲν περιωρίσθη εἰς ἐκείνην τὴν
ἐσπέραν, ἀλλ' ἐπανελήφθη καὶ τὰς τέσσαρας ἐπομένους. Τὰ
πρὸς στιγμὴν διασκεδασθέντα νεφύδρια ἐνεφανίσθησαν ἐκ νέου
ἐξογκωμένα τώρα, μολυβδόχρσα καὶ ἀπειλοῦντα καταγιγίδα.
Βέβαιον ἦτο πλέον ὅτι ὁ τέως αἰθριὸς ὀρίζων τοῦ κυρ-Νικόλα
ἐθολοῦτο καὶ πολὺ μάλιστα. Τὸ περιπαθεῖς ἄσμα τοῦ κου-
ρέως ἦτο τὸ ἐγερτήριο σάλπισμα τοῦ κινδύνου καὶ ἔφθανεν
εἰς τὰ ὠτά του τρομακτικὸν καὶ ἀπαίσιον ὡς μηκυθμὸς βορρᾶ
ἀπειλοῦντος νὰ κρημνίσῃ τῆς φωλεᾶς του τὸ τρυφερὸν πτηνόν.
Τὸ ὠραῖον μέλος καὶ οἱ περιπαθεῖς στόνοι μετεμορφῶντο διὰ
τὸν κυρ-Νικόλαν ὡς ἀπηχῆσεις τοῦ ἄδου. «Ω! διατί ὁ Θεὸς

νά κάμη αὐτοὺς τοὺς κουρεῖς, οἱ ὅποιοι οὐδὲν ἄλλο σκέπτονται, παρὰ πῶς νὰ ξετρελλαινούν με τὰ σγουρά καὶ λαδωμένα μαλλιά των καὶ τῆς κιθάρας καὶ τὰ μανδολίνα τῆς ὑπηρέτριες τοῦ κόσμου»· οὕτω ἐσκέπτετο ὁ κυρ-Νικόλας, ἐνῶ κάτω οἱ δύο ρωμαντικοὶ κουρεῖς ἀφύπνιζον τὴν νηδύμως καθεύδουσαν συνοικίαν με τὰς παλμώδεις δονήσεις τῶν ἐγγχόρδων ὀργάνων των καὶ τοὺς περιπαθεῖς λαρυγγισμούς των :

Σόολ !... Ἄν σ' ἀγαπῶ περιπαθῶς
 ἂν σ' ἀγαπῶ καὶ κλαίω,
 Φάαα ! μωρέ !... ἀφοῦ ἡ φύσις μ' ἐπλασεν
 εὐαῖσθητον τί πταίω ;

Ἡ αἰσθηματικὴ παραφορὰ τῶν κανταδόρων εἶχε φθάσει εἰς τὸ κατακόρυφον, καταστήσασα ἐξάλλον τὸν κυρ-Νικόλαν. Ἡ σκέψις ὅτι τὰ ψαλλόμενα ὑπὸ τὰ παράθυρά του ἐρωτικὰ ἐκεῖνα ἄσματα ἀπέβλεπον τὴν Χρηστίαν του — τὸ ἡδύ στήριγμα τῶν γηρατειῶν του — ἀφ' ἐτέρου δὲ καὶ ἡ ἀπώλεια τοῦ ὕπνου του, ἔνεκα τῆς ὁποίας διέβλεπε τὰ πάντα ὑπὸ τὸ πρίσμα τῆς ἀλγεινῆς ἀπογοητεύσεως καθίστων αὐτὸν ἐξω φρενῶν.

— "Α ! τώρα σᾶς διορθώνω ἐγώ ! ἀνεφώνησεν αἴφνης με ὄμμα ἀγριωπὸν καὶ ὀρμήσας ἔλαβε τὴν ἄνωθεν τῆς κλίνης του ἀνηρτημένην καρβίαν, τρόπαιον τῆς ἐνδόξου ἐκστρατείας τῆς Καλαμπάκας, εἰς ἣν εἶχε διαδραματίσει σπουδαῖον μέρος, ὡς ἐνησμενίζετο νὰ λέγῃ, μολονότι ἡ ἱστορία οὐδὲν περὶ τούτου ἀναφέρει.

Μεθ' ὃ πλησιάσας ὑπὸ τὸ εἰκονοστάσιον πρὸ τοῦ ὁποίου ἀνέδιδεν ἀμυδρὸν φῶς ἡ ἀπὸ τῆς ὀροφῆς δι' ἀλύσσεως κρεμαμένη κανδήλα, ἐβεβαιώθη ὅτι τὸ καψύλιον τῆς καρβίνας δὲν εἶχε φθαρῆ καὶ χωρήσας ἡρέμα πρὸς τὸ παράθυρον τὸ ἡμιάνοιξε καὶ ἐξήγαγε τὸ στόμιον τοῦ ὄπλου, ἕτοιμος ὢν νὰ πυροβολήσῃ. . . .

— Σ' ἀφίνω τὴν καλὴν νυχτιὰ
 πέσε γλυκὰ κοιμήσου
 καὶ εἰς τὸ ὄνειρο . . .

— Μπούμ !!!

Βαρὺς πυροβολισμὸς ἠκούσθη συνταράξας ἐκ βάθρων τὴν συνοικίαν. . . .

Οἱ δυστυχεῖς τροβαδοῦροι κατέστησαν ἐνεοὶ εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς ἀνωθεν τῶν κεφαλῶν των ἀπροσδοκῆτου ἐκπυρσοκροτήσεως. Ῥίψαντες χαμαὶ τὰ ὄργανά των ἐξήταζον ἐν σπουδῇ τὰ μέλη των ἵνα βεβαιωθῶσιν ὅτι δὲν ἐπληγώθησαν.

Καλπασμὸς ἵππων ἠκούσθη ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους τῆς ὁδοῦ, ἐνῶ οἱ ἐξῴσται καὶ τὰ παράθυρα ἐπληροῦντο ὑποκαμισοφέρων διαπυρθανομένων περὶ τοῦ συμβάντος. Ἦτο ἢ ἐξ ἐπίππων χωροφυλάκων νυκτερινῆ περίπολος :

— Τί τρέχει ρέ, ἐκραύγασεν ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἐνωμοτάρχης, πάλλων ἀρειμανίως τὴν σπάθην του. Ποῦ εἶνε ὁ σκωτομένος βρέ ;

Διακρίνας δὲ τοὺς ἀτυχεῖς κανταδόρους σιγηλοὺς καὶ τρέμοντας, ἐφώνησεν :

— "Α ! γὰ τοὺς τοὺς κακούργους ! πιάστε τοὺς . . .

— Μάλιστα, κύριε Νοματάρχη, μάλιστα αὐτοὶ εἶνε οἱ δολοφόνοι, κάποιον θὰ σκότωσαν . . . ἔχουν μιὰ ὥρα ποῦ κουμπουριάζονται, ἐκραύγασε στεντορεῖως ἀπὸ τοῦ παραθύρου του ὁ κυρ Νικόλας.

Οἱ δύο κουρεῖς ἐτελείωσαν τὴν νυκτερινὴν σερενάταν των ἐντὸς τῶν ὑπογείων τῆς χωροφυλακῆς, ἔνθα ἠδυνήθησαν ἐν ἀνέσει γὰ κλαύσωσιν ἐπὶ τοῦ λειψάνου . . . μιᾶς κιθάρας, ἣν ἢ σπάθη τοῦ περιπολάρχου εἶχε μεταβάλλει εἰς θρύμματα πρὸς ἄπειρον χαρὰν τοῦ κυρ-Νικόλα !

(Ἐκ Πατρῶν, τὴν 8 Αὐγούστου 1890)

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΚΩΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ